

2013

VEĽKÉ BIBLICKÉ POSTAVY VIERY

Duchovné cvičenia v každodennom živote

Tretí týždeň

Božie prvenstvo

1

Abrahám: Odíd' zo svojej krajiny!

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

Tu Pán povedal Abramovi: „Odíd' zo svojej krajiny, od svojho príbuzenstva a zo svojho otcovského domu do krajiny, ktorú ti ukážem. Urobím z teba veľký národ, požehnám ťa a preslávim tvoje meno a ty budeš požehnaním. Požehnám tých, čo ťa budú žehnať, a prekľajem tých, čo ťa budú prekľínať! V tebe budú požehnané všetky pokolenia zeme!“ A Abram odišiel, ako mu rozkázal Pán. Išiel s ním aj Lot. Abram mal sedemdesiatpäť rokov, keď odišiel z Haranu. Abram vzal so sebou svoju ženu Sarai a svojho synovca Lota i celý majetok, čo nadobudli, aj služobníctvo, ktoré v Harane získali. A takto odišli, aby šli do krajiny Kanaán, a tak došli do krajiny Kanaán. (Gn 12,1-5)

Predstava: *Predstavím si Abraháma, ako opúšťa svoju rodinu, krajinu a ide v ústrety neznámej budúcnosti.*

Prosba: *Prosím o hlbokú vieru, dôveru v Božiu vernosť voči mne, slobodu voči všetkému, čo ma nevedie k životu.*

Abrahám počuje slová: Odíd' zo svojej krajiny, od svojho príbuzenstva a zo svojho otcovského domu do krajiny, ktorú ti ukážem (Gn 11,1). Abrahám má opustiť všetky dovtedajšie istoty a musí sa „oprieť“ o Boží prísľub. Boh sa od tejto chvíle stáva istotou, nádejou, budúcnosťou i zmyslom jeho života. Naplnenie svojho života očakáva od Boha. On je ten na ktorého sa koncentruje Abraháмова pozornosť, jeho myšlienky, očakávania, túžby, v ňom nachádza útechu, silu a nádej. Boh je Pánom jeho života a Abrahám ho hľadá celým srdcom. Abrahám opúšťa dovtedajšie „istoty priestoru“. Známe miesta, kde sa cítil byť istý. Opúšťa „istoty času“. Vytrháva sa z reťaze príbuzenstva, ktorá mu zaručuje stabilitu. Nakoniec opúšťa istotu vzťahov. Abrahám je vytrhnutý zo všetkých pút, zväzkov minulosti a musí sa „oprieť“ o budúcnosť, ktorú nemôže odvodiť od predchádzajúcich istôt. Neskôr v obete Izáka zanecháva nielen minulosť, ale zrieka sa aj budúcnosti. Tým, že obetuje Izáka, preukazuje svoju otvorenosť voči Bohu a jeho prísľúbeniam.

Abrahám je vzorom človeka „ukotveného“ v Bohu, človeka viery. Preto ho tradícia nazýva Otcom viery. On je prototypom veriaceho človeka. Abrahám je každý z nás, kto hľadá Boha, každý z nás na svojej ceste k Bohu. Abrahám je nazvaný otec vo viere, pretože jeho cesta viery je predobrazom pre naše životné príbehy, pre naše hľadanie, pre naše strachy, neistotu, osamelosť, milosť. Abrahámovu hľadanie, jeho cesta viery je neustálym vychádzaním, opúšťaním, putovaním. Božia výzva „odíd'...“ nie je len jednorazovým pokynom. Je to výzva ku spôsobu života, ktorého charakteristikou je dynamika pohybu, neustáleho opúšťania, vychádzania, putovania, neustáleho hľadania čoraz väčšieho Boha. Žiť Abrahámovu vieru znamená byť neustálym hľadačom Boha, neustálym pútnikom vo viere. Znamená to neusadiť sa na mieste v domnení, že sme definitívne našli Boha, že všetko vo vzťahu k nemu je jasné a vybavené. Hebreji ako kočovníci museli putovať, aby

prežili, aby prežili ich stáda. Aj človek viery musí opúšťať raz objavené, to, čo dočasne sýtilo, a ísť v ústrety prisľúbeniu.

Vo Svätom písme môžeme odhaliť dva spôsoby viery:

A/ Abraháмова viera, viera človeka, ktorý ako pútnik stále niečo opúšťa a ide v ústrety novému, neznámemu. Viera, v ktorej človek nič nevlastní definitívne, k ničomu nedá „prilipnúť“ svoje srdce, stále sa dáva viesť Bohom v ústrety prisľúbeniu. Človek takejto viery nie je tulákom, ten nevie, kam ide, žije len z náhodilosti. Pútnik má cieľ na spôsob prisľubu.

B/ Viera Izraelitov zdanlivo orientovaná k Bohu, ale v jej pozadí stojí: máme chrám, sväté mesto, niečo znamenáme, nič sa nám nemôže stať. Boh je v chráme, tam mu prinesieme obeť a všetko je v poriadku. Človek sebaklamne zastiera svoje ambície, plány, sebakpresadzovanie nálepkou náboženských pojmov, postojov, obradov atď. Takýto človek sa stavia do pozície vlastníka, doslova manipulátorom božského.

- 1. Je môj život zakorenený v Bohu v úplnej dôvere? Smerujú moje myšlienky, túžby, dôvera k Bohu, alebo opieram svoj život o niečo iné?*
- 2. Je v mojom srdci túžba nestále hľadať Boha, novým spôsobom ho poznávať?*
- 3. Neusadil som sa vo svojom duchovnom živote v „bezpečnej pozícii“ slušného, zbožného človeka, ktorému nemožno navonok nič vytknúť, lebo naplňa predpis, ale nie je to Boh, ktorý hrá hlavnú úlohu v jeho živote?*

Môj Otče odovzdávam sa ti, urob so mnou, čo sa ti zapáči,
nech so mnou urobíš čokoľvek, ďakujem ti.
Som pripravený na všetko, všetko prijímam.
Neprajem si nič iného, môj Bože, len aby sa tvoja vôľa vyplnila na mne,
na všetkých твоjich stvoreniach.
Odovzdávam svoju dušu do твоjich rúk.
Dávam ti ju, môj Bože, so všetkou láskou svojho srdca,
pretože ťa milujem a pretože moja láska potrebuje dať sa,
odovzdať sa do твоjich rúk bez miery, s nekonečnou dôverou,
lebo si môj Otec.

(Charles de Foucauld)

Kresťanská viera, ktorá je činná v láske a silná v nádeji, neobmedzuje,
ale humanizuje život, ba robí ho naplno ľudským.

(Benedikt XVI)

2

Mojžiš: Vyvedieš môj ľud z Egypta!

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

Tu sa mu zjavil Boží anjel v ohnivom plameni z trňového kríka. Keď naň hľadel, videl, že trňový krík horí plameňom, ale nezhára. Vtedy si Mojžiš povedal: „Pôjdem a obzriem si ten čudný jav. Prečo trňový krík nezhorí.“ Keď Pán videl, že prichádza, aby si to obzrel, Boh naňho z trňového kríka zavolať: „Mojžiš, Mojžiš!“ On odpovedal: „Tu som.“ I hovoril mu: „Nepribližuj sa sem! Zobuj si z nôh obuv, lebo miesto, na ktorom stojíš, je zem svätá!“ A pokračoval: „Ja som Boh tvojho otca Abraháma, Boh Izáka a Boh Jakuba.“ Vtedy si Mojžiš zakryl tvár, lebo sa bál pozrieť na Boha. A Pán mu povedal: „Videl som utrpenie svojho ľudu v Egypte a počul som jeho volanie pre pracovných dozorcov. Viem o jeho utrpení. Preto som zostúpil, aby som ho vyslobodil z moci Egypťanov a vyvedol ho z tej krajiny do krajiny krásnej a priestranej, do krajiny, ktorá oplýva mliekom a medom, do bydlísk Kanaánčanov, Hetejcov, Amorejčanov, Ferezejcov, Hevejcov a Jebujejcov. A teraz došlo volanie Izraelitov ku mne a ja som videl útlak, ktorým ich Egypťania sužujú. Preto pod', pošlem ťa k faraónovi! Vyvedieš môj ľud, Izraelitov, z Egypta!“ Tu Mojžiš povedal Bohu: „Kto som ja, aby som šiel k faraónovi a aby som vyvedol Izraelitov z Egypta?!“ On mu povedal: „Ja budem s tebou a toto ti bude znamením, že som ťa ja poslal: keď vyvedieš ľud z Egypta, budete uctievať Boha na tomto vrchu.“ (Ex 3,7-12)

Predohra: *Predstavím si Mojžiša pred horiacim krom.*

Prosba: *Prosím Pána, aby tieto dni duchovných cvičení boli pre mňa časom dôverného stretnutia s ním.*

Mojžiš prežil štyridsať rokov na púšti. Púšť je hlboký symbol v kresťanskej spiritualite. Ona je miestom samoty, mlčania, ticha, ale aj miestom očisťovania a duchovného zápasu. Púšť je aj obrazom pre ťažké etapy duchovného života, obdobia očisťovania, dozrievania, kríz. V týchto momentoch ide o to podstatné v našom živote. Na kom, alebo na čom som doteraz staval svoj život. Či je môj život postavený na skale, alebo na piesku. Či som budoval s Bohom a na ňom, alebo či bez neho a len na svojich schopnostiach, predstavách, túžbach. Púšť – obdobie suchoty, prázdna je šancou postaviť svoj život na Božom základe, na Bohu samotnom, lebo v tom čase všetko ostatné sa ukáže ako nedokonalé, limitované, neuspokojujúce. Púšť je miestom zápasu, duchovného boja, keď môžeme poraziť vlastný egoizmus, pýchu objavením pravdy o sebe ako Božom milovanom dieťati. Púšť nás učí počúvať Boží hlas. Aj Mojžiš musel prejsť touto školou púšte, školou Božej múdrosti. Tu sa stal najpokornejším z ľudí, ako ho Písmo nazýva.

Po štyridsiatich rokoch v púšti zažije Mojžiš stretnutie s Bohom, ktoré radikálne mení jeho život. Jedného dňa, keď pravdepodobne ako vždy hnal dobytok cez pustatinu, prišiel k Božiemu vrchu Horeb. Tu zbadá nezvyčajný úkaz, ker, ktorý horí a nezhára. Mojžiš sa díva s úžasom na tento úkaz a

približuje sa k nemu, aby zistil, o čo ide. Mojžiš žasne ako dieťa, hoci má už osemdesiat rokov. Zaujíma sa o tento neznámy úkaz. Mohol si povedať: Už som sa vo svojom živote dosť popálil, nepotrebujem ďalšie sklamanie, ale on sa nedá odradiť. Ker, ktorý horí a nezhára, a v ňom Mojžiš objavuje Boha, môže byť aj obrazom túžby po Bohu, ktorá horí a páli v našom srdci. Keď jej venujeme viac pozornosti, môže nás priviesť k Bohu.

Mojžiš počuje hlas, ktorý vyslovuje jeho meno Mojžiš, Mojžiš. Nieкто ho pozná a volá po mene. Mohol sa už cítiť zabudnutý od všetkých. Je tu však nieкто, kto o ňom vie, kto ho pozná a pamätá naň. Nepribližuj sa! Vyzuj si sandále, lebo miesto, na ktorom stojíš, je zem svätá. Ja som Boh Abraháma, Izáka, Jakuba. Boh tvojho života. Mojžiš musí odložiť sandále. Nemôžeme sa priblížiť k Bohu, ak je v nás niečo, čo tomu bráni. Musíme najprv odložiť to, čo nie je zlučiteľné s Božou svätosťou. Musíme odložiť naše falošné predstavy, fixné idey, nereálne očakávania a predovšetkým naše hriechy. Mojžiš ďalej počuje, že Boh vidí utrpenie a biedu svojho ľudu. On chce vyslobodiť svoj ľud z otroctva. Teraz môže Mojžiš realizovať svoju starú túžbu pomôcť svojmu ľudu, oslobodiť ho, ale nie preto, že je to jeho vôľa, ale preto, že to Boh chce, že je to Božia vôľa. Boh povoláva Mojžiša, aby vyviedol jeho ľud z Egypta. Každý z nás je Božím vyvoleným, ktorý prežíva svoju núdzu, svoje utrpenie a niekedy aj neslobodu rozličného otroctva. Boh počuje naše volanie a vidí naše utrpenie. Boh nezabudol na nás. Aj nás chce vyslobodiť a vyvieť z nášho otroctva do zaslúbenej zeme. Posiela nám svojho Syna, ktorý nás môže skutočne oslobodiť. On pozná cestu do zaslúbenej zeme.

- 1.** *Mám skúsenosť púšte, ktorá zmenila moje srdce? Čo som sa v tom čase naučil?*
- 2.** *Čo potrebujem zo seba odložiť, aby som sa mohol priblížiť k Bohu?*
- 3.** *Čo bol môj horiaci ker, miesto, kde som „stretol“ Boha?*

Bože, daj mi spokojnosť prijať veci, ktoré nemôžem zmeniť,
daj mi odvahu zmeniť veci, ktoré sám môžem zmeniť,
no daj mi múdrosť, aby som vedel odlíšiť jedny od druhých.
Žiť naraz iba jeden deň; vychutnávať naraz iba jeden okamih,
a prijímať ťažkosti svojho života ako cestičku k pokoju.
Prijímať tento hriešny svet tak ako On: Taký, akým je,
a nie taký, akým by som si ho ja želal mať.
Dôverovať, že On má moc zmeniť všetko na dobré,
ak sa poddám jeho vôli, aby som sa tak stal primerane šťastným v tomto živote
a neobmedzene šťastným spolu s ním v živote večnom. Amen.

(Reinhold Niebuhr)

Potrebujeme nielen chlieb, potrebujeme aj lásku, zmysel a nádej, istý základ, pevnú zem,
ktorá nám pomáha žiť autenticky aj v kríze, aj v temnote, aj v ťažkostiach
a v každodenných problémoch. Viera nám daruje práve toto:
je dôveryplným spoľahnúť sa na druhého, na to „Ty“, ktorým je Boh.

(Benedikt XVI)

3

Eliáš: Vstaň a choď do Sarepty!

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

„Odíd' odtiaľto, obráť sa na východ a skry sa pri potoku Karit, ktorý je východne od Jordána! Z potoka budeš piť a krkavcom som prikázal, aby ťa tam živili.“ Odišiel teda a urobil podľa Pánovho pokynu. Išiel a usadil sa pri potoku Karit, ktorý je východne od Jordána. Krkavce mu prinášali chlieb a mäso ráno a chlieb a mäso večer a z potoka pil. Po istom čase potok vyschol, lebo v krajine nebolo dažďa. Vtedy ho Pán oslovil: „Vstaň a choď do Sarepty, ktorá je pri Sidone, a osad' sa tam, lebo som tam prikázal istej vdove, aby ťa živila!“ Vstal teda a odišiel do Sarepty. Keď prichádzal k mestskej bráne, bola tam práve akási vdova, ktorá zbierala drevo. I zavolať na ňu: „Prines mi v nádobe trochu vody, aby som sa napil.“ Keď mu ona išla načrieť, zavolať za ňou: „Dones mi, prosím, so sebou aj smidku chleba!“ Ona na to odpovedala: „Ako žije Pán, tvoj Boh, nemám nič upečené; mám iba za priehrštie múky v hrnci a trochu oleja v krčahu. Práve zbieram zo dve triesky dreva, potom pôjdem a pripravím to sebe a svojmu synovi. Keď to zjeme, môžeme zomrieť.“ Eliáš jej povedal: „Neboj sa! Choď a urob, ako hovoríš, lenže najprv z toho priprav malý pecník pre mňa a dones mi ho! Sebe a svojmu synovi pripravíš potom. Lebo toto hovorí Pán, Boh Izraela: „Múky z hrnca neubudne a z krčaha nebude chýbať olej až do dňa, keď Pán dá na zem dažď.“ Išla a urobila podľa Eliášovho slova. A jedla ona, on i jej dom a od toho dňa múky z hrnca neubudlo a z krčaha nechýbal olej podľa Pánovho slova, ktoré povedal prostredníctvom Eliáša. (1Kr 17,3-16)

Predstava: *Predstavím si Eliáša pri potoku Kerit.*

Prosba: *Prosím o prehĺbenie viery a dôvery, že Boh sa stará o mňa a vedie ma.*

Eliáš vyhlási sucho v krajine ako Božie znamenie pre neverný ľud a svoje poverenie byť prorokom živého Boha. Potom ho Boh posielala, aby sa ukryl pri potoku Kerit. Je to miesto ústrania, bezpečia, ochrany, reflexie, ticha, modlitby. Skôr než Eliáš predstúpi pred kráľa, musí zostať v ústraní, musí dozrievať v Božej múdrosti. Sám Ježiš prežije dlhý čas v ústraní Nazareta, a až potom predstúpi pred Izrael. Potrebná je samota ticha, modlitby, dôvernosti s Bohom.

Boh posielala Eliášovi pokrm každý deň. Krkavce mu prinášali chlieb a mäso, podobne ako vyvolený Boží ľud dostával denne chlieb z neba a mäso prepelíc. Eliáš musí dôverovať, že aj zajtra príde pokrm. Ako vyvolený Boží ľud bol denne odkázaný na mannu, aj Eliáš musí dôverovať, že aj zajtra Boh pošle pokrm, milosť. Je závislý od tejto milosti. Musí dôverovať a čakať každý deň. Boh dáva milosť a svetlo na najbližší krok. Skôr ako Pán vo svojom mene poverí človeka robiť veľké veci, učí ho dôvere. Ukáže mu, že sa môže na neho spoľahnúť, očisťuje jeho srdce samotou, v ktorej je prítomný iba Boh. A človek pochopí, že to je to najlepšie.

Po istom čase potok vyschol a Boh oznamuje Eliášovi: „Vstaň a choď do Sarepty, ktorá je pri Sidone, a osad' sa tam, lebo som tam prikázal istej vdove, aby ťa živila!“ Vstal teda a odišiel do

Sarepty. Boh má pre Eliáša pripravenú ďalšiu lekcii dôvery. Posiela ho do pohanského kraja a o jeho život sa má starať vdova. On, služobník pravého Boha, plný horlivosti a ohňa, má prijať pomoc od ženy, vdovy, pohanky. V tom čase boli vdovy často najchudobnejšou skupinou, odkázanou na milosť a nemilosť iných. No práve v tejto slabosti sa má zjaviť Božia moc. Pre Eliáša je to možno celkom nepochopiteľné, že Boh chce konať cez chudobnú pohanskú vdovu. Je to skúška Eliášovej dôvery a poslušnosti voči Bohu. Eliáš poslúchne a ide do Sarepty. Jeho viera a dôvera musia prejsť ďalšou skúškou. Vdova, ktorú poprosí o vodu a kúsok chleba, mu oznámi, že má iba posledné priehrstie múky a trocha oleja. Eliáš si mohol povedať: To sa dalo očakávať. To bolo dopredu jasné, že chudobná vdova ma nemôže vydržiavať. Eliáš však bezvýhradne dôveruje Božiemu slovu. Pre Boha nie je problémom ľudská bieda, chudoba, slabosť. Práve v nich sa najjasnejšie prejavuje sila milosti. Azda ešte viac prekvapuje to, že pohanská vdova uverila prorokovi a poslušne pripravila z poslednej múky jedlo pre neho. Boh odmenil jej dôveru a Eliáš zažil vernosť Božích prísľubov. Boh je verný svojmu slovu.

- 1. Mám skúsenosť, že Boh odmenil moju dôveru prekvapivým riešením?*
- 2. Dal mi Boh znamenie, odpoveď aj cez svet „pohanov“?*
- 3. V ktorých situáciách je mi ťažko veriť, dôverovať?*

Nauč nás, Pane,
že pravá zbožnosť je teba, Stvoriteľa,
milovať vo všetkom a všetko v tebe;
teba nachádzať vo všetkých veciach;
pri pohľade na človeka chváliť teba, Bože,
aby každý v blížnom videl tvoj obraz.
Pomôž nám tiež, Pane, aby každý náš čin,
lásky i povinnosti, bol plný zbožnosti
tak ako modlitba.
Lebo všetko, čo konáme v tvojej službe, Bože,
je ozajstnou modlitbou.
Daj, Pane, aby sme všetci rástli vo svätosti
aj našou horlivou prácou za teba, Bože, ktorý si všetko vo všetkom.
Amen.

Viera nie je len intelektuálnym súhlasom človeka s určitými pravdami o Bohu;
je to úkon, ktorým Bohu slobodne dávam svoju dôveru, lebo on je mojím Otcom a miluje ma.

(Benedikt XVI)

Dávid: Chod' a Pán nech je s tebou!

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

Dávid hovoril ešte: „Pán, ktorý ma vytrhol z moci leva a z moci medveďa, on ma vyslobodí aj z moci tohoto Filištínca.“ Nato Šaul povedal Dávidovi: „Chod' a Pán nech je s tebou!“ Potom Šaul obliekol Dávida do svojho odevu, dal mu kovovú prilbu na hlavu a obliekol ho do panciera. Na odev si Dávid opásal jeho meč a pokúsil sa chodiť, lebo nebol navyknutý. Tu Dávid povedal Šaulovi: „Nevládzem v tomto chodiť, lebo nie som navyknutý.“ A Dávid zvliekol tieto veci zo seba, vzal si do ruky svoju palicu, z potoka si vybral päť hladkých kameňov, vložil si ich do pastierskej kapsy, ktorá mu slúžila za tulec, a sa svojím prakom v ruke sa približoval k Filištíncovi. Filištínek sa stále blížil k Dávidovi a jeho štítonoš išiel pred ním. Keď sa Filištínek pozrel a uvidel Dávida, pohrdol ním, lebo bol chlapec, ryšavý, pekného výzoru. A Filištínek hovoril Dávidovi: „Čo som pes, že ideš proti mne s palicou?“ A preklínal Dávida svojimi bohmi. Potom povedal Filištínek Dávidovi: „Pod' ku mne a dám tvoje telo nebeským vtákom a poľnej zveri!“ Ale Dávid odpovedal Filištíncovi: „Ty ideš proti mne s mečom, kopijou a oštepom, ja však idem proti tebe v mene Pána zástupov, Boha izraelských šikov, ktorého si hanobil. Dnešného dňa ťa Pán vydá do mojej ruky, zrazím ťa, odtnem ti hlavu a mŕtvolu tábora Filištíncov dám dnes nebeským vtákom a zemskej zveri a dozvie sa celá zem, že Izrael má Boha. A dozvie sa celý tento zástup, že Pán nevyslobodzuje pomocou meča a kopije. Veď vojna patrí Pánovi a vydá vás do našich rúk!“ Tu sa Filištínek pohl, vykročil a blížil sa k Dávidovi. Dávid však rýchlo bežal oproti šíku v ústrety Filištíncovi. Potom Dávid siahol rukou do kapsy, vytiahol z nej kameň, praštil a zasiahol Filištínca do čela. Kameň mu vnikol do čela, takže padol tvárou na zem. Tak premohol Dávid Filištínca prakom a kameňom, zrazil Filištínca a usmrtil ho, hoci Dávid nemal v ruke meč.

(1Sam 17, 37-50)

Predstava: *Predstavím si Dávida kráčajúceho oproti Goliášovi.*

Prosba: *Prosím o hlbokú vieru, dôveru v Božiu vernosť voči mne, slobodu voči všetkému, čo ma nevedie k životu.*

Boh si vyvolil Dávida, muža podľa svojho srdca, muža šľachetného, veľkodušného, verného, dôverujúceho. Dávid miloval svojho Pána s vrúcnosťou a úprimnosťou. Jeho srdce bilo pre Pána zástupov. Neohrozene sa vrhal do zápasov a bojov, Jahve bol jeho silou a útočiskom, oporou a istotou. Dávid nielen tento zápas s Goliášom, ale aj neskôr všetky zápasy s nepriateľmi Izraela vníma ako Boží zápas. Jeho neotrasiteľná viera a dôvera vychádzajú z postoja poníženia a bázne voči Bohu.

Goliáš je symbolom Bohu nepriateľských síl, je to netvor, ktorého nie je možné premôcť ľudskými silami. Iba s Bohom môže človek nad ním zvíťaziť. Keď si je človek vedomý svojej slabosti a nevyhnutnosti Božej milosti, môže sa v tejto pokore postaviť zoči-voči tomuto obrov. Dávid plne dôveruje Pánovi. Vie, že on ho vytrhol z moci leva a z moci medveďa a vyslobodí ho aj z moci Goliáša. Jeho zbraňou je dôvera v Božiu moc a silu. Nespolieha sa na zbrane. Keď mu dajú obliecť si Saulovo

brnenie vidí, že nie je v tom schopný chodiť, ale na nič sa nehrá. Nemusí vyzerať ako bojovník. Pozná svoju hodnotu v Božích očiach a vie, že nie v brnení je jeho sila. Odmieta to, čo sa ľuďom zdá ako znamenie sily. Dávid je autentický. Sme v stálom pokušení byť ako niekto iný, mať ten istý imidž, zdať sa silný atď. Dávid sa nespolieha na brnenie, na zbrane, ale jedine na Boha. Keď sa mu Goliáš posmieva, povie mu: Ty ideš proti mne mečom, kopijou a oštepom, ja však idem proti tebe v mene Pána zástupov, Boha izraelských šíkov, ktorého si hanobil.

Dávid vo svojich žalmoch vyznáva, že Boh je jeho sila a útočisko, najistejšia pomoc v súžení, jeho skala a záchranca.

- 1.** *Kto alebo čo je mojím Goliášom?*
- 2.** *V ktorých situáciách som sa spoliehal viac na „brnenie“ ako na Boha?*
- 3.** *V ktorých momentoch mojej slabosti sa prejavila sila Božej milosti?*

Pán je môj pastier, nič mi nechýba:

pasie ma na zelených pašienkach.

Vodí ma k tichým vodám,

dušu mi osviežuje.

Vodí ma po správnych chodníkoch, verný svojmu menu.

I keby som mal ísť tmavou dolinou,

nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou.

Tvoj prút a tvoja palica,

tie sú mi útechou.

Prestieraš mi stôl

pred očami mojich protivníkov.

Leješ mi olej na hlavu

a kalich mi napĺňaš až po okraj.

Dobrota a milosť budú ma sprevádzať

po všetky dni môjho života.

A budem bývať v dome Pánovom

mnoho a mnoho dní.

(Ž 23)

Viera je dôverovaním Bohu s postojom dieťaťa, ktoré vie,

že všetky jeho ťažkosti a problémy sú v bezpečí v jednom „ty“ – v osobe matky.

(Benedikt XVI)

Mária: Duch Svätý zostúpi na teba

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

Anjel jej povedal: „Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu meno Ježiš. On bude veľký a bude sa volať synom Najvyššieho. Pán Boh mu dá trón jeho otca Dávida, naveky bude kraľovať nad Jakubovým rodom a jeho kráľovstvu nebude konca.“ Mária povedala anjelovi: „Ako sa to stane, veď ja muža nepoznám?“ Anjel jej odpovedal: „Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni. A preto aj dieťa bude sa volať svätým, bude to Boží Syn. Aj Alžbeta, tvoja príbuzná, počala syna v starobe. Už je v šiestom mesiaci. A hovorili o nej, že je neplodná! Lebo Bohu nič nie je nemožné.“ Mária povedala: „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova.“ Anjel potom od nej odišiel.

(Lk 1,28-38)

Predstava: *Predstavím si Máriu, ako rozmýšľa nad anjelovými slovami.*

Prosba: *Prosím o hlbokú vieru, dôveru, ducha služby a pokory.*

Keď Mária pri zvestovaní prijala Božie pozvanie stať sa matkou Mesiáša, urobila krok dôvery a viery voči Bohu. Nerozumela celkom tajomnému posolstvu Božieho posla, ale stačilo jej, že za všetkým stojí Boh, že to je jeho dielo a on je garantom celého „projektu záchrany ľudstva“. V tomto momente sa začína Máriina cesta viery. Nevie presne až kam a cez čo všetko ju povedie. Každá biblická stať, v ktorej vystupuje Mária, ju však predstavuje v situácii, ktorá si od nej vyžaduje veľkú vieru. Od zvestovania, keď prijíma niečo dovtedy neslýchané, že mocou Ducha Svätého sa stane matkou, cez narodenie svojho syna v chudobnej maštali, keď vzápätí musí utekať do Egypta, keď sa dvanásťročný Ježiš stratil v jeruzalemskom chráme, až po Golgotu a kríž. To všetko boli situácie, ktoré si od Márie vyžadovali hlbokú vieru, postoj nesmiernej dôvery, že Boh, ktorý ju povolal, ju aj povedie, a hoci ona všetkému nerozumie, dôveruje tomu, ktorý je za všetkým. Maria je blahoslavená, lebo uverila, že sa splní, čo jej povedal Pán.

Keď Mária počuje, že za všetkým týmto nezvyčajným je sám všemohúci Boh, ktorému nič nie je nemožné, len jednoducho vysloví: *Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova.* V tejto jedinej vete je vyjadrené celé Máriino nasledovanie svojho Syna. Ona sa v tomto momente stáva jeho prvou učeníčkou, ktorá celkom v jeho duchu ho bude nasledovať vo všetkom a prežívať s ním všetko tak ako on. S ním sa bude deliť o všetko: o pokrm a nápoj, o únavu, o bolesť a radosť. Prvý človek vo svojej neposlušnosti a pýche chcel byť ako Boh a odmietol slúžiť, a podobne aj anjeli, ktorých pýcha sa prejavila v ich vzbure: *Non serviam.* Maria zmýšľa a koná podobne ako jej Syn, ktorý, „hoci mal božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého a vzal si prirodzenosť sluhu ... uponížil sa stal sa poslušným až na smrť“ (Flp 2,6-8). Ježišov život je totálne agere contra oproti konaniu a postojom človeka a padlých anjelov, oproti pýche,

neposlušnosti a povýšenosti. Podobný postoj vidíme aj v živote Márie. Ona je služobnica Pána ako jej Syn, ktorý neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby slúžil a dal svoj život ako výkupné za mnohých. Ak je pokrmom Božieho Syna neustále hľadať Otcovu vôľu, podobne Mária chce neustále hľadať Božiu vôľu, preto vyznáva: *Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova.*

- 1.** *V čom by som chcel nasledovať Pannu Máriu, ktoré z jej postojov ma oslovujú?*
- 2.** *Čo znamená pre mňa služba? Ako ju chápem? Som ochotný slúžiť?*
- 3.** *Hľadám Božiu vôľu? Pýtam sa, čo chce odo mňa Boh?*

Rozpamätaj sa,
svätá Panna Mária,
že nikdy nebolo počuť,
že by bol niekto opustený,
kto sa utiekal pod tvoju ochranu
a teba o pomoc alebo o príhovor žiadal.
Aj ja touto dôverou povzbudený
k tebe, Matka, Panna pannien,
sa ponáhľam,
k tebe prichádzam,
k tebe sa uchýľujem,
ja, úbohý hriešnik.
Matka Večného Slova,
nezavrhni moje slová,
ale ma milostivo vypočuj a vyslyš.
Amen.

Mať kresťanskú vieru znamená odovzdať sa s dôverou hlbokému zmyslu,
o ktorý sa opiera celý svet, zmyslu,
ktorý si my sami nemôžeme dať – môžeme ho len dostať ako dar – je však základom,
na ktorom sa dá žiť bez strachu.

(Benedikt XVI)